

Богдан Вербицький

Науковий керівник: к.і.н, доц. Голобородько В.М.

АЛЬБРЕХТ ДЮРЕР: СПРОБА ПРИМИРЕННЯ ГОТИКИ ТА РЕНЕСАНСУ

Одним з найцікавіших художників часів епохи ренесансу в Німеччині є Альбрехт Дюрер (1471-1528 р.), творчий шлях якого співпав з кульмінацією німецького Відродження. Його творчість акумулює в собі багатство і своєрідність німецьких художніх традицій, котрі проявилися в зображуваних художником персонажах. В той же час величезне значення для художника мало відношення до італійського мистецтва, таємницю гармонії і бездоганності якого він намагався досягнути. Альбрехт Дюрер – єдиний майстер Північного Відродження, який за стилем і багатогранністю своїх інтересів постав у рівень з найбільшими майстрами італійського Відродження [4].

Альбрехт Дюрер народився 21 травня 1471 року у Нюрнберзі – головному центрі німецького гуманізму. Його світогляд формувався під впливом трьох людей: батька – майстра ювелірних справ; хресного батька Кобергера, який займався видавничою справою; і найближчого друга Дюрера – Вілібальда Піркхаймера – гуманіста, який познайомив молодого художника з новими ренесансними ідеями і творами італійських майстрів.

Основи живопису і ксилографії Дюрер освоїв в майстерні художника Міхаеля Вольгельмута. В 1490 році після кількох років навчання, він поїхав до Кольмара, щоб познайомитися з великим гравером Мартіном Шонгауером, але не застав його живим [2, с.4]. 1492-1494 роки художник провів у Базелі, великому центрі виробництва ілюстрованих книг і захопився ксилографією та гравюрою на міді. Повернувшись в 1494 році до рідного міста, Дюрер одружився на Агнесі Фрей, дочці впливового нюрнберзького бюргера. Отримавши від батька належну йому частку спадщини, митець відкрив власну художню майстерню, де почав виконувати замовлення на гравюри для оформлення книг. Через деякий час Дюрер здійснив свою першу поїздку до Італії, враження від якої він втілював в картинах «Вид Інсбрука» (1494-1495) та «Захід сонця» (бл. 1495). У Венеції художник познайомився з братами Белліні та Якопо де Барбарі, які вплинули на його подальшу творчість.

Незабаром молодий художник повернувся до Нюрнберга. Тут він виконував ряд гравюр на міді – «Продажна любов» (1495-1496), «Блудний син» (1498); а також гравюри на дереві – «Геркулес», «Чоловіча лазня».

У художній спадщині Дюрера є також кілька автопортретів. Серед них найкращим визнаний той, що був виконаний в 1498 році, і може

послужити чудовою ілюстрацією характеристики самосвідомості художника. На картині центральне місце займає людина, створена за образом Божим могутністю Творця.

У 1498 році художник почав роботу над ілюстраціями до Священного писання, яка завершилась випуском його найкращого творіння – Дюрер випустив свою кращу книгу – ілюстрованого Апокаліпсиса. Серія гравюр з вісімнадцяти аркушів до цих пір вважається неперевершеним шедевром поліграфічного мистецтва. Величезним досягненням Дюрера було те, що силою своєї уяви і реалістичної майстерності він втілює ці гігантські бачення з їх заклинаннями в образи, які мали життєву переконливість. Тоді ж Альбрехт Дюрер приступив до роботи над циклом гравюр «Великих пристрастей», а в 1502 році – над циклом «Життя Марії», але завершив їх тільки в 1511 році.

У 1505 році відомий художник знову призупинив роботу у своїй майстерні і відправився до Венеції. Тут він успішно працював та зустрічався з відомими художниками, зокрема, з великим Рафаелем, якому він подарував свій автопортрет, виконаний гуашшю на дуже тонкому полотні. Під час перебування у Венеції, виконуючи замовлення німецьких купців, Дюрер написав картину «Свято чоток» (1506).

У 1507 році Альбрехт Дюрер повернувся до Нюрнберга і знову приступив до роботи. Він повернувся до свого старого задуму – образів Адама і Єви, яких вже одного разу втілює у гравюрі.

На 1508-1509 роки припадає одне з найвищих досягнень релігійної творчості Дюрера – «Вівтар Геллера». У лютому 1512 його майстерню відвідав імператор Максиміліан, який хотів зробити Дюрера своїм придворним художником. Для імператора Дюрер виготовив найбільшу з відомих гравюр, яка сягала розмірів 3,8 на 3,0 метри. Щоб виготовити її, художник використав 192 дошки. У 1513-1514 рр. майстер створив шедеври, які знаменували вершину його творчості: «Вершник, смерть і диявол» (1513), «Св. Ієронім» (1514) і «Меланхолія» (1514) [1, с. 171].

Дюрер був єдиним художником, якому імператор Максиміліан призначив довічну річну ренту у 100 флоринів. Проте, в 1519 році імператор Максиміліан помер. У 1520 році художник разом з дружиною відправився до Нідерландів для того, щоб отримати санкцію на продовження виплати ренти у нового імператора Карла V, який чекав коронації в Ахені [3, с. 253]. Але отримати постійну роботу йому так і не вдалося. Тому через рік художник знову повернувся до Нюрнберга.

Будучи не лише художником і гравером, великий майстер здійснив сотні експериментів, намагаючись розгадати таємницю ідеальної краси, мріяв залишити після себе монументальну теоретичну працю, в якій молоді німецькі художники змогли б легко знайти детальні відповіді на ті запитання, які колись хвилювали його самого. І це йому вдалося. У 1523-1528 роках Альбрехт Дюрер опублікував теоретичні трактати

«Керівництво до виміру циркулем і лінійкою» та «Чотири книги про пропорції людини», які презентували висновки, до яких він прийшов у результаті вивчення пропорцій, і стали основою керівництва з навчання живопису.

Підводячи підсумок, варто зазначити, що Дюрер добився європейської слави у віці, коли йому ще не виповнилося й 30 років, і з того часу його мистецтво незмінно викликає захоплення поціновувачів його таланту. На сьогодні вже існує понад 10 тисяч книг – як наукових досліджень, так і белетристики, присвячених його життю та творчості [2, с. 3].

Помер Альбрехт Дюрер після тяжкої хвороби навесні 1528 року.

Список використаних джерел:

1. Брион М. Дюрер. - М.,2006. – 334 с.
2. Великие художники. Их жизнь, вдохновение и творчество. №46. Альбрехт Дюрер. – К.,2003. – 32 с.
3. Зарницкий С. Дюрер. – М.,1984. – 351 с.
4. <http://paluba.pro/articles/3/5/>

Сергій Вітер

Науковий керівник: к. п. н, доц. Герасименко І.В.

ПЕРЕВАГИ ВИКОРИСТАННЯ ПЛАТФОРМИ GOOGLE В НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ВНЗ

Сучасна освіта продовжує залишатися основою особистісного і професійного успіху будь-якої людини. В свою чергу викладач повинен вміти продуктивно використовувати весь спектр інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) для вирішення професійних завдань. Неможливо уявити вищу школу без ІКТ. Про значення ІКТ йдеться в «Плані реалізації експерименту з впровадження електронних підручників» та «Національної електронної освітньої платформи» [1], Законі України «Про освіту» [2].

Першим важливим фактором на шляху впровадження ІКТ в навчальний процес є готовність викладачів застосовувати нові форми навчання, засновані на цифровому поданні матеріалу і новому типі взаємодії викладач-ІКТ-студент. В результаті чого, відбувається згладжування кордонів між традиційним навчання та навчанням з використанням ІКТ.